

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 72/2021-54

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Troščákom, advokátska kancelária, Hlavná 50, Prešov, proti postupu Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tpo 35/2020 a jeho uzneseniu z 15. decembra 2020 takto

rozhodol:

1. Postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tpo 35/2020 a jeho uznesením z 15. decembra 2020 **boli porušené** základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 8 Tpo 35/2020 z 15. decembra 2020 **zrušuje a vec vracia** Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Prešove **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **576,12 eur** (slovom päťstosedemdesiatšesť eur a dvanásť centov) a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 11. januára 2021 domáhal vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“)

označeným v záhlaví tohto uznesenia a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal. Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom navrhol napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie, zakázať tomuto súdu pokračovať v porušovaní označených práv, ako aj priznať mu primerané finančné zadosťučinenie.

2. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 72/2021-36 z 23. februára 2021 podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru prijal na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v trestnom konaní vedenom proti sťažovateľovi pre viacero trestných činov Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 41 Tp/113/2020 z 25. novembra 2020 zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu a zároveň jeho väzbu nenahradil písomným sľubom ani dohľadom probačného a mediačného úradníka.

4. Proti rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ ihneď po jeho vyhlásení sťažnosť, ktorú neskôr doplnil podaním zaslaným poštou a následne aj elektronickým podaním obhajcu z 3. decembra 2020 doručeným priamo krajskému súdu.

5. Krajský súd napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že sa krajský súd v odôvodnení dotknutého uznesenia zjavne vôbec nezaoberal elektronickým podaním jeho obhajcu z 3. decembra 2020, ktorým bola doplnená sťažnosť proti prvostupňovému rozhodnutiu z 25. novembra 2020 a v ktorom obhajca sťažovateľa kvalifikovaným spôsobom vymedzil sťažnostné dôvody spočívajúce v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa, nesprávnom právnom posúdení veci, neprimeranosti väzobného stíhania, priet'ahoch vo vyšet'rovaní, bránení v riadnej obhajobe prostredníctvom obhajcu a nevyhnutnosti nahradenia väzby inými prostriedkami.

7. Napadnuté uznesenie krajského súdu sťažovateľ považuje za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené, pretože nereagovalo na jeho podstatné a právne relevantné sťažnostné námietky.

III.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

8. Krajský súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti uznal, že odôvodnenie napadnutého uznesenia neobsahuje dôvody riadneho opravného prostriedku sťažovateľa predložené jeho obhajcom

3. decembra 2020, avšak podľa neho táto skutočnosť nemôže mať za následok porušenie základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a jeho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru, pretože sťažovateľ podľa názoru krajského súdu dostal odpovede na všetky podstatné námietky uplatňované v rámci konania o riadnom opravnom prostriedku pri rozhodovaní o väzbe. Krajský súd zrekapituloval námietky sťažovateľa uvedené v dotknutom odôvodnení z 3. decembra 2020 s uvedením dôvodov, prečo na tieto nebolo potrebné v napadnutom rozhodnutí reagovať.

9. K sťažovateľom spochybňovanej dôvodnosti jeho trestného stíhania krajský súd poukázal na časti odôvodnení tak uznesenia okresného súdu z 25. novembra 2020, ako aj krajského súdu z 15. decembra 2020, z ktorých malo byť zrejmé, čo tvorilo podklad na záver súdov oboch stupňov o dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa, o aké dôkazy sa opieralo dôvodné podozrenie, že skutok sa mal stať a mal ho spáchať sťažovateľ, pritom skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, podľa krajského súdu obsahuje všetky relevantné skutočnosti napĺňajúce znaky trestných činov, z ktorých bol sťažovateľ obvinený.

10. K námietke sťažovateľa o porušovaní jeho práva na obhajobu a k nezákonnému postupu orgánov činných v trestnom konaní považoval krajský súd za potrebné uviesť, že v konaní o riadnom opravnom prostriedku sťažovateľa proti rozhodnutiu o väzbe nie je povinný skúmať a riešiť postup vyšetrovateľa v prípravnom konaní, pretože dozor nad prípravným konaním vykonáva prokurátor. V rámci konania o väzbe počas prípravného konania majú podľa krajského súdu všeobecné súdy povinnosť zaoberať sa postupom orgánov činných v trestnom konaní v takom prípade, pokiaľ by ich porušenie malo zásadný vplyv na rozhodnutie o väzbe, čo však v posudzovanom prípade nenastalo.

11. Na tvrdenie sťažovateľa v doplnení sťažnosti z 3. decembra 2020, že orgány činné v trestnom konaní nepostupujú plynulo a bez prieťahov, krajský súd vo svojom vyjadrení reagoval tak, že sa týmto výslovne nezaoberal, pretože sa stotožnil so záverom okresného súdu, že od ostatného rozhodovania o väzbe sťažovateľa boli predložené dôkazy, ktoré dôvodnosť väzby posilňujú smerom k ešte reálnejšej obave, že v prípade ponechania sťažovateľa na slobode by sa tento dopustil trestnej činnosti, dokonal by to, o čo sa mal pokúsiť. Krajský súd tiež poznamenal, že u sťažovateľa nešlo o dlhotrvajúcu väzbu, ale o obmedzenie na osobnej slobode kratšieho trvania, v rámci ktorého orgány činné v trestnom konaní zabezpečovali dôkazy súvisiace so znaleckým dokazovaním, preto k tejto námietke nepovažoval za potrebné predkladať argumentáciu preukazujúcu, že vo veci orgány činné v trestnom konaní vykonávajú úkony.

12. S vyhodnotením zákonných inštitútov na nahradenie väzby ako nespôsobilých zabezpečiť účel väzby sa krajský súd podľa jeho názoru vysporiadal síce stručne, poukazujúc na závažnosť väzobných dôvodov a na posilnenie dôvodnosti väzby so zreteľom na ďalšie trestné stíhanie, avšak tieto dôvody boli bližšie rozvedené v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch stupňov.

13. Prílohu vyjadrenia krajského súdu tvorilo aj stanovisko predsedu konajúceho senátu krajského súdu (ďalej len „predseda senátu“), ktorý takisto potvrdil, že v písomnom vyhotovení napadnutého uznesenia boli konkrétne pomenované najmä sťažnostné námietky vznesené priamo sťažovateľom, avšak aj keď formálne v uznesení výslovne nebol vymenovaný popis všetkých dôvodov uvádzaných obhajobou, v samotnom odôvodnení dotknutého uznesenia boli uvedené odpovede na všetky podstatné dôvody, ktorými sťažovateľ aj prostredníctvom svojho obhajcu vecne vytýkal napadnutému uzneseniu jeho nesprávnosť.

14. Pokiaľ v doplnení dôvodov sťažnosti obhajca poukazoval aj na výsledok konania pred iným súdom, išlo podľa predsedu senátu o konanie, ktoré nemalo s prejednávanou vecou totožný, spoločný či obdobný predmet konania a nebola prítomná ani súvislosť so stranami trestného konania. Rozdielnosť obhajcom predkladaného prípadu a špecifik prejednávanej veci v jej okolnostiach a osoby sťažovateľa vyplývala zo skutočností a dôkazov, na ktoré bolo v odôvodnení dotknutého uznesenia konkrétne poukávané. Obhajcom uvádzaný výsledok tohto konania nebol preto pre prejednaný prípad podstatným dôvodom, ktorý by si nevyhnutne vyžadoval vyjadrenie v odôvodnení dotknutého uznesenia.

15. V písomnom vyhotovení dotknutého uznesenia podľa predsedu senátu nebolo potrebné reagovať ani na zavádzajúcu námietku obhajcu, že Okresná prokuratúra Prešov dovedy nerozhodla o sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ktorú obhajca podal 29. októbra 2020, pretože spis neobsahoval žiadnu sťažnosť obhajoby proti uzneseniu Obvodného oddelenia Policajného zboru Veľký Šariš o vznesení obvinenia pre trestnú činnosť, v súvislosti s ktorou bol sťažovateľ vo väzbe, a pokiaľ išlo o sťažnosť proti uzneseniu Obvodného oddelenia Policajného zboru Svidník o vznesení obvinenia pre súbežnú trestnú činnosť, táto bola uznesením Krajskej prokuratúry Prešov zamietnutá ako nedôvodná.

16. Pokiaľ išlo o pochybnosti, ktoré obhajca sťažovateľa v texte doplňujúceho odôvodnenia sťažnosti vzniesol proti znaleckému skúmaniu, tieto neboli podľa predsedu senátu ničím potvrdené, obhajca ich nijako nepreukázal, a tak sa nimi nebolo potrebné ani vecne zaoberať.

17. Neopodstatnenosť namietaného neplynulého postupu orgánov činných v trestnom konaní so zbytočnými priet'ahmi podľa predsedu senátu vyplývala zo spisu, a tak v odôvodnení napadnutého uznesenia bolo stručne priamo odpovedané na námietky obhajcu sťažovateľa, že krajský súd nezistil pochybenia zásadného charakteru.

18. Predseda senátu na tvrdenie sťažovateľa, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia zjavne vyplýva, že krajský súd sa vôbec nezaoberal elektronickým podaním z 3. decembra 2020, reagoval tak, že to nezodpovedá skutočnosti, pretože síce stručne, ale jasne a výstižne je v odôvodnení uvedené nielen hodnotenie materiálnych a formálnych podmienok väzby, správnosti z tohto vyplývajúcich výrokov napadnutého uznesenia, ale aj hodnotenie správnosti doterajšieho konania.

19. Podľa predsedu senátu obhajca sťažovateľa nepredložil žiadne dôkazy k ním uplatneným tvrdeniam a námietkam, t. j. dôkazy, ktoré by nasvedčovali: (i) že orgány činné v trestnom konaní nesprávne právne posudzujú skutok, pre ktorý je sťažovateľ vo väzbe; (ii) neprimeranosti väzobného režimu trestného stíhania; (iii) priet'ahom vo vyšetrovaní či dokonca bránení v riadnej obhajobe prostredníctvom obhajcu a (iv) nevyhnutnosti nahradenia väzby inými prostriedkami. Preto podľa predsedu senátu nebolo možné sa vecne vysporiadať s takými prípadnými dôkazmi, tieto hodnotiť a dospieť k iným záverom než k tým, ktoré boli uvedené v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu po zhodnotení vykonaných podstatných dôkazov.

20. Predseda senátu napokon zhrnul, že odôvodnenie napadnutého uznesenia zrozumiteľným, zákonným a preukázaným, teda ústavne konformným spôsobom potvrdzovalo existenciu zákonného dôvodu väzby. Týkalo sa odôvodnenia materiálnych a formálnych dôvodov väzby, otázky nahradenia väzby navrhovaným písomným sľubom a dohľadom probačného a mediačného úradníka i záverov hodnotenia samotného doterajšieho postupu vo veci činných orgánov. Z odôvodnenia tohto uznesenia podľa predsedu senátu vyplynulo, že väzba neprimerane nezasahovala do základných práv a slobôd sťažovateľa. Krajský súd rozhodol nezávisle a nestranne, rešpektujúc

subjektívne právo sťažovateľa a jeho obhajcu na odlišný právny názor. Napriek tomu, že v odôvodnení dotknutého uznesenia neboli formálne vymenované všetky sťažnostné námietky sťažovateľa, krajský súd sa všetkými podstatnými námietkami zaoberal a dospel k záveru, že sťažnosť nebola dôvodná. Pri rozhodovaní o väzbe bolo rešpektované právo sťažovateľa na osobnú slobodu; krajský súd sa zaoberal všetkými zákonom vyžadovanými podmienkami zákonnej väzby a všetkými relevantnými argumentmi, ktoré sťažovateľ sám i prostredníctvom svojho obhajcu vzniesol proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa. Preto rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa nebolo ani nedostatočné a už vôbec nie arbitrárne.

III.2. Replika sťažovateľa:

21. Sťažovateľ vo svojej replike považoval vyjadrenie krajského súdu za všeobecné, bez uvedenia konkrétnych skutočností, ktoré by podporovali názor o nedôvodnosti podanej ústavnej sťažnosti. Podľa sťažovateľa sa krajský súd snažil „*napasovať*“ jednotlivé časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia na jeho sťažnostné námietky. Argumenty, ktorými krajský súd zdôvodnil, prečo sa nezaoberal namietanými pried'ahmi v postupe orgánov činných v trestnom konaní (t. j. že nešlo o dlhotrvajúcu väzbu), sťažovateľ považuje za bagatelizovanie.

22. Vyjadrenie krajského súdu sťažovateľ označil za zjavne nesprávne a nelogické, podporujúce nezákonný a ústavne neudržateľný stav vybavovania väzobných vecí. Zopakoval, že z napadnutého uznesenia z 15. decembra 2020 vyplýva, že krajský súd v sa vôbec nezaoberal podaním obhajcu sťažovateľa z 3. decembra 2020, ktoré predstavovalo odôvodnenie sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 25. novembra 2020, kde boli kvalifikovaným spôsobom vymedzené sťažnostné dôvody, ktoré vo svojej replike opäť rozsiahlo zopakoval s uvedením konkrétnych skutočností a okolností na podporu svojich tvrdení.

IV.

K ústnemu pojednávaniu

23. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože na základe podaní účastníkov a písomností predložených ústavnému súdu, ako aj s prihliadnutím na predmet konania je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie, resp. hlbšie objasnenie veci.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

24. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základného práva na osobnú slobodu a práva na slobodu a bezpečnosť spočíva v jeho tvrdení, že krajský súd sa nezaoberal elektronickým podaním jeho obhajcu z 3. decembra 2020, ktorým boli doplnené dôvody sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 25. novembra 2020. Napadnuté uznesenie krajského súdu je preto arbitrárne a nedostatočne odôvodnené, pretože nereagovalo na podstatné a právne relevantné sťažnostné námietky.

25. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že v zmysle svojej konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o ochrane práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05).

26. Ústavné právo na spravodlivý proces zahŕňa aj povinnosť všeobecných súdov vysporiadať sa so všetkým, čo v priebehu konania vyšlo najavo a čo účastníci (strany) konania tvrdia, ak to má vzťah k prejednávanej veci (obdobne pozri napr. Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993). Pokiaľ súdy tejto zákonnej povinnosti nedajú zadosť, a to tým, že sa zistenými skutočnosťami alebo tvrdenými námietkami nezaoberajú vôbec, alebo sa s nimi vysporiadajú nedostatočným spôsobom, má to za následok chybu konania, predstavujúcu zásah do ústavou zaručeného základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru). Právu na spravodlivý proces ďalej zodpovedá aj povinnosť všeobecných súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť a v tom rámci sa adekvátne, čo sa týka myšlienkových konštrukcií, racionálne logickým spôsobom vysporiadať so všetkými dôkazmi a rovnako aj s argumentačnými tvrdeniami uplatnenými účastníkmi (stranami) konania. V opačnom prípade dochádza k ústavnoprávnemu deficitu obdobnému neústavnosti v podobe tzv. opomenutých dôkazov.

27. Už sama skutočnosť, že sa všeobecný súd nijako nevysporiadal s námietkou účastníka (strany) konania, ktorá má súčasne vzťah k prejednávanej veci, zásadne zakladá protiústavnosť dotknutého rozhodnutia (I. ÚS 405/2020, obdobne rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky I. ÚS 1895/08 a v ňom označené ďalšie rozhodnutia označeného súdu).

28. Napriek tomu, že uvedené tézy vychádzajú predovšetkým z interpretácie záruk upravených v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je nepochybné, že aj súdne konanie v súvislosti s rozhodovaním o zákonnosti väzby (v zmysle čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru) musí poskytovať určité garancie procesnej povahy, ktoré sú vyjadrené v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 dohovoru, aj keď tieto nemusia byť nutne rovnaké (k tomu pozri napr. II. ÚS 108/08, II. ÚS 266/2013, II. ÚS 76/2011, I. ÚS 82/2019, I. ÚS 405/2020; De Wilde c. Belgicko, Winterwerp c. Holandsko).

29. Z odôvodnenia ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia vyplýva, že krajský súd uplatnenie riadneho opravného prostriedku proti uzneseniu okresného súdu z 25. novembra 2020 celkovo zhodnotil tak, že sťažnosť podal obvinený (sťažovateľ) ihneď po vyhlásení prvostupňového rozhodnutia a „*následne poštou predložil vlastné podanie*“, ktorého obsah krajský súd vo svojom rozhodnutí stručne zrekapituloval. Doplnenie sťažnostných dôvodov, ktoré elektronickým podaním predložil obhajca sťažovateľa 3. decembra 2020, krajský súd v napadnutom uznesení nespomenul a ani z ďalšieho obsahu odôvodnenia dotknutého rozhodnutia nevyplýva, že by sa konkrétnymi dôvodmi v tomto podaní uvedenými akokoľvek zaoberal.

30. Obsah, koncipovanie a formulácia odôvodnenia napadnutého rozhodnutia skutočne vyznieva tak, ako tvrdí sťažovateľ, že sa s elektronickým podaním obhajcu krajský súd neoboznámil, a to napriek tomu, že toto bolo nesporne v dostatočnom časovom predstihu krajskému súdu doručené (napokon túto skutočnosť krajský súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti sám potvrdil).

31. Vychádzajúc z jednoznačnosti zásad uvedených v bodoch 26 a 27 odôvodnenia tohto rozhodnutia, možno zhrnúť, že v takom prípade úloha ústavného súdu v tejto súvislosti spočívala iba v posúdení otázky, či sťažovateľom (jeho obhajcom) v elektronickom podaní uplatnené námietky mali vzťah k prejednávanej veci, pretože iba prípady ignorovania vecných námietok účastníkov konania (strán trestného konania) zaťažujú rozhodnutie všeobecného súdu nepreskúmateľnosťou a iba takéto konanie súdu je potom potrebné hodnotiť ako rozporné s právom účastníka (strany) konania na spravodlivý proces. Naopak, úlohou ústavného súdu nebolo skúmať prípadnú relevantnosť dopadu uplatnených námietok na rozhodnutie vo veci – o osobnej slobode sťažovateľa, pretože je to práve všeobecný súd, ktorý sa obsahom týchto námietok musí zaoberať.

32. Podľa názoru ústavného súdu námietky sťažovateľa (predložené prostredníctvom jeho obhajcu 3. decembra 2020) spočívajúce v tvrdení o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia okresného súdu, nesprávnom právnom posúdení veci, neprimeranosti väzobného stíhania, priet'ahoch vo vyšet'rovaní, bránení v riadnej obhajobe prostredníctvom obhajcu a nevyhnutnosti nahradenia väzby inými prostriedkami sú otázkami, ktoré nepochybne majú vzťah k prejednávanej veci, a bolo namieste, aby sa nimi krajský súd zaoberal a dal na tieto adekvátne odpovede. Ústavný súd opäť pripomína, že nie je jeho úlohou zhodnotiť opodstatnenosť uvedených námietok v tom zmysle, či im mal alebo nemal krajský súd v konečnom dôsledku vyhovieť, resp. ich akceptovať, pretože by si takým postupom ústavný súd neprípustne atrahoval oprávnenia, ktoré mu neboli ústavou ani zákonom o ústavnom súde zverené. Z hľadiska poskytnutia požadovanej ochrany základnému právu sťažovateľa na osobnú slobodu sa ústavný súd obmedzil iba na konštatovanie, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu nereflektuje námietky, ktoré sťažovateľ ako strana trestného konania proti svojmu ponechaniu vo väzbe uplatnil a o ktorých zároveň nevznikla dôvodná pochybnosť, že by vo vzťahu ku konaniu o osobnej slobode sťažovateľa tieto nemali žiadnu relevanciu.

33. Obranu krajského súdu spočívajúcu v tvrdení, že na všetky podstatné námietky dostal sťažovateľ odpovede, poukazujúc pritom na časti (pasáže) odôvodnenia tak prvostupňového, ako aj napadnutého rozhodnutia, ústavný súd považuje za nepresvedčivú, pretože ani podľa názoru ústavného súdu krajským súdom citované časti rozhodnutí nekorešpondujú s námietkami sťažovateľa v takom rozsahu, ako si to v súdnom konaní vyžaduje materiálna ochrana zákonnosti.

34. Možno teda uzavrieť, že krajský súd tým, že primerane nereagoval na sťažovateľom doplnené dôvody sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, porušil sťažovateľovi ústavou zaručené základné právo na osobnú slobodu podľa v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a jeho právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru.

35. S prihliadnutím na uvedený záver ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 2 a § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde zrušil uznesenie krajského súdu č. k. 8 Tpo 35/2020 z 15. decembra 2020 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V zmysle § 134 ods. 1 druhej vety zákona o ústavnom súde je krajský súd viazaný názorom ústavného súdu, preto jeho úlohou bude po vrátení mu veci na ďalšie konanie rešpektovať názor vyplývajúci z odôvodnenia tohto rozhodnutia a opätovne v danej veci rozhodnúť o osobnej slobode sťažovateľa a základe jeho opravného prostriedku proti

prvostupňovému rozhodnutiu v súlade s ústavnoprávnymi požiadavkami kladenými na takéto rozhodnutie, berúc pri tom do úvahy aktuálne procesné štádium trestného konania.

VI.

Primerané finančné zadost'učinenie

36. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti navrhol priznať mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 1 000 eur. Z čl. 127 ods. 3 ústavy vyplýva, že finančné zadost'učinenie ústavný súd môže, ale nemusí priznať. Takéto zadost'učinenie je namieste tam, kde nie je možné dosiahnuť a dovŕšiť ochranu porušeného základného práva iným ústavne a zákonne upraveným spôsobom (napr. I. ÚS 15/02, I. ÚS 139/02, II. ÚS 152/08, III. ÚS 623/2017).

37. Podľa názoru ústavného súdu je ochrana základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu a jeho práva na slobodu a bezpečnosť účinne poskytnutá tým, že ústavný súd konštatoval ich porušenie, zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie s formulovaním záväzného právneho názoru. Z uvedeného dôvodu ústavný súd požadované finančné zadost'učinenie nepriznal.

VII.

Trovy konania

38. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 576,12 eur.

39. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [(ďalej len „vyhláška“); § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2021 je 181,17 eur a hodnota režijného paušálu je 10,87 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2021 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu a replika k vyjadreniu krajského súdu). Trovy právneho zastúpenia sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom tak predstavujú celkovú sumu 576,12 eur.

40. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu